

közeledett
ben hozott
a pislogott

t?
a kis leány,
alma. No,

magáj nem

ke nevetve.
ett körmei
itelke kezél-
telke pedig
azonban a
va sohajta:

é a mama.
nbe, kedves
k szomoru-
rnak. Nem
ánczolván s
ágban kell
nék vele.

n, a fogoly
esisaláncz,
e a szegény
Nem enged-
a szobában,
dig kieresz-
tt elveszne,
ő a szabad-
tehetünk
gya tartjuk,

rka, szót
mogató a
tek rajtad.
niandig; így
a fogságot.
lárnak jobb
ájának.

2. számában
utólag még
Ferencz, Szé-
aragó Pista,

naeum-épület.
észv. társulat.

(A NEHÉZ KŐ. (Lásd a 254. lapon.)

XXI. kötet. 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megtelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

1881. október 16-án.

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

mama egy-két perczig hallgatott, aztán szeliden kérde:

— És nem csodálkoztál, kedves leányom, ha ezelőtt eszedbe jutott, hogy soha sem látod semmiféle rokonodat?

— Nem én, mamácskám. Sokszor sajuáltam ugyan, hogy nekem nincsenek olyan kedves nénikém, bácsikám, meg kis rokonaim, mint másoknak; de hát gondolám, ha nincs, azon nem lehet segíteni.

— Pedig vannak rokonaink, kedvesem . . . vannak sokan . . . de azt hiszem, nem igen fog csak egy is meglátogatni s így nem is fogod őket ismerni, ha csak véletlenül nem találkozol velök, mint itt Elemérrel.

— Az igazat megvallva, édes mama, szóit Piroška vidáman, ennek a rokonnak nem épen valami nagyon örvendek, mert ugyancsak pajkos fiúnak látszik. No de annál inkább örülök az én kedves jó barátnőmnek.

— Ah, hát már barátnőre is akadtál?

— Hogyne! Milikére, a kedves Milikére! Oh, olyan jó, nyájas és okos! Ugy-e, mamácska, szabad lesz veled sokszor találkoznom?

— Mindenesetre. Én is úgy látom, hogy kedves leányka, szülei jól nevelték s épen hozzád való. Örülni fogok, ha megszeretitek egymást.

— Oh, már is szeretjük egymást, s én olyan boldog vagyok! Igazán azt hiszem, valami Tündérországba jöttem ide

s ugy-e furcsa, hogy mig ott voltam a nagy városban, soha semmi sem történt velem, ide meg alig hogy megjöttem, már találtam rokont és jó barátnőt?

E pillanatban kopogás hallatszott s Elemér lépett be, kit Somlaki küldött, hogy üdvözölje rokonait. A fiu meglehetősen illedelmesen köszönt, sőt eleinte kissé félnéknek is látszott; de alig néhány percz mulva már egészen otthonosan érezte magát s pajkos kedve kitört, úgy, hogy mikor Piroška említé, hogy korán reggel már találkoztak, Elemér roppant komoly arcczal felelé:

— Igaz, én is emlékszem! Oh, de az nem volt szép tőled, hogy úgy becsaptad az ajtót az orrom előtt és nekikergettél annak a magas kerítésnek. Oh, ki is törtem a nyakamat, de szerencsére már helyreñött.

— De Elemér, mit beszélsz! kiáltá Piroška, szinte elképedve. Hiszen épen megfordítva . . .

— Megfordítva? Igazság, most már jobban emlékszem . . . én kergettelek neki a falnak, te fölmásztál és keresztülgrottál; bámultalak is, mikor ismét bent voltál a kertben.

— Ah, veled igazán nem lehet beszélni.

Aztán mindnyájan nagyot nevettek.

És az volt Elemérnek a szerencséje, hogy bohóskodásaival mindig meg tudta nevetetni az embereket, mert különben bizony nem bocsátották volna meg oly könnyen pajkos csinyeit, melyek néha már túl is mentek a megengedett határon. Kivált mikor csak a két leánynyal volt dolga, akkor igazán kiállhatatlan volt s a

Milike és Piroska végre mindent elkövetek, csak hogy közelökbé ne jusson.

A két leányka őszinte barátságot kötött és eztán naponként sokat voltak együtt, ami igen kellemes és hasznos volt mindkettejökre. Piroska az ő tudós atyjától nagyon sokat tanult és mindenféle ismeretekben sokkal jártasabb volt, mint Milike; de ez meg százféle egyéb dologban volt ügyesebb, találékonyabbs szintén sokféle taníthatta Piroskát. Leginkább irigyelte Piroska azt, hogy Milike már csinosan tudott zongorázni. Ő még csak nem is értett hozzá s egyszer majdnem szomoruan sohajtva mondá, mennyire sajnálja, hogy nem tud zongorázni.

— Ha csak ez a bajod, ezen könnyen segíthetünk; felelt a jó Milike. Kérd meg szüleidet, hogy velem együtt járass a zongoramesterhez. Tudod, hetenként háromszor bekocsizok a szomszéd városkába zongoraleckére s akkor te is velem jöhetsz... a mesternek nem épen valami nagyon sokat kell fizetni s ha megkéred szüleidet, bizonyosan megteszik.

Piroska eleinte habozott, mert jól tudta, hogy szülei nagyon szegények, nincs pénzök holmi fölösleges kiadásra. De ez valóban oly csekélység volt, alig egy pár forint havonként, hogy talán mégis megtehetik. És mert szokva volt mindig nyíltan, őszintén szólni szüleihez, most is elmondta nagy óhaját. Mily nagy volt öröme, mikor mamája így felelt:

— Nagyon örvendek, kedves leányom, hogy kedved van a zenéhez. Mi már rég gondoltunk erre, de nem akartunk rászoritani, mert kedv nélkül a zenetanulás

semmit sem ér. De ha érzed, hogy kedved és kitartásod lesz, akkor szívesen áldozunk, mert idővel nagy hasznát veheted, majd fogsz valamikor más gyermekeket oktatni s ebből is megélhatsz.

Ez a kilátás még inkább fokozta Piroska buzgalmát s e naptól fogva a zongorázás volt kedvencz tanulmánya. Hetenként háromszor bekocsizott a városba Milikével s a mesternek csakhamar legkedvesebb tanítványa lett, mert oly figyelmes volt, oly jól megjegyzett mindent, hogy egy hét alatt tovább haladt, mint mások egy hónap alatt. S amit a mesternél tanult, azt otthon szorgalmasan gyakorolta, persze, nem a saját lakásukon, mert nekik nem volt zongorájuk, hanem Milike szülőinél, kiknél szabadon járhatott ki és be, mint a ki a házból való. Példája Milikét is nagyon buzdította s a szülőknek igazi örömük telt a két lánykában. Csak Elemérnek nem volt ez kedvére, mert a leányok most órákat töltöttek a szobában a zongoránál, odabent pedig a pajkos ficzkó mégsem mert csinálankodni s ugyancsak törni kellett a fejét, hogy kitaláljon valamit, amivel megboszanthassa őket.

Nemsokára aztán alkalma nyílt, hogy mint gondolá, jó tréfát kövessen el. Nem sejté, milyen fontos lett ez reá és másokra nézve is. A dolog pedig így történt.

Egy napon Piroska Milikeéknél oszonnált s eper is volt az asztalon. És mikor aztán a jó epret ették, Piroska megemlíté, hogy ő, mint afféle városban felnőtt leányka, még soha sem látott epret másképp mint tányéron vagy kosárban; nem látta, hogy terem az eper az erdőben.

— No kis leányom, azt itt könnyen megláthatod, szólt Somlakiné mosolyogva. Itt a közel erdőben tömérdek eper terem. Ha épen kedvetek lesz, hát egy szép napon ránduljatok ki. Az öreg János kocsis ismeri ezeket a helyeket, ő majd elvezet. Az erdőig kocsin mehettek s ott a sűrűben kellemes lesz a séta.

Nagy volt a gyermekek öröme s elhatározták, hogy mindjárt másnap megteszik ezt az eprészeti kirándulást. Elemér, ki az ozsonnánál szintén jelen volt, rész akart venni s a leányok ebbe nagy nehezen beleegyeztek, oly föltétellel, hogy Elemér urfi e kirándulás alatt tartózkodni fog mindenféle pajkos csínyektől s nem fogja őket sem ijesztgetni, sem bosszantgatni.

Meg is ígérte szentül.

Másnap az öreg János kocsis korán délután előállt a kocsiival, a gyermekek felültek s vigan utra keltek az erdő felé. Az öreg János jól tudta, hol kell megállani.

— Innen ötven lépésnyire van egy nagy tisztás hely, ott találnak epret bőven, kisasszonykáim, mondá.

— De mégis jobb lesz, ha elvezet odáig; szólt Milike.

— Azt is megtehetem, szólt János. Csak megkötöm a lovakat.

Odakötötte a lovakat egy fához, de nem fogta ki a kocsiból. Aztán mindnyájan fölsétáltak egy kissé meredekebb hegyoldalra s néhány percz múlva ott voltak a tisztáson, hol csakugyan akadt eper bőven, szinte piroslott tőle a föld. Olyan jó kedvük volt, hogy még az öreg Jánosnak is öröme telt benne, mignem egyszerre kissé nyugtalanul fölkiáltott:

— Nini, hát az Elamér urfi hová lett?

A nagy eprészésben észre sem vették hogy Elemér már jó ideje eltűnt. Kiáltottak utána, de hiába s az öreg Jánosnak mintha valami gyanuja támadt volna.

— Megyek a kocsihoz... Elemér urfi szeret a lovak körül settenkedni; talán ott van s még valami baja esik, meg találja rugni a ló.

A leányok ráhagyták, hogy csak menjen, maguk pedig mulattak tovább, teleszedték kis kosárcáikat a legszebb eperrel s mikor a nap már nyugovóra kezdett hajlani, végre megindultak vissza a kocsi felé. Nem messze voltak a helytől, a hol kiszálltak, néhány percz alatt oda érhettek.

Oda is értek, de nem látták sem a kocsit, sem az öreg Jánost, sem Elemért. Piroska kissé megijedt.

— Talán eltévedtünk... rossz helyre jöttünk!

— Óh dehogy, felelé Milike. Itt ez alatt a nagy cserfa alatt állt a kocsi... láthatod a kerekek nyomát...

— Igen, de a kocsit nem látom.

— Talán kissé odább ment János... nézd, látni a gyepen, hogy fordult a kocsi... menjünk a nyomon, majd rátalálunk.

(Folytatása következik.)

A KASTÉLYÉPÍTÉS.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Három képpel.)

DAKINT már hidegen süvöltött az őszi szél, kellemesebb volt a szobában játszani s Pistika, Juczika és Mariska roppant komolyan el is voltak foglalva egy nagyszerű kastély építésével.

Még a mult télen kaptak erre való koczkákat s most előkeresték.

— Oh, de így nem jó lesz, szólta most Juczika. Ha mind beépítjük a koczkákat ebbe a toronyba, miből építjük hozzá a kastélyt?

— Az ám, szólta Palika, már nincs több koczka.

— De még kell lenni egész katulyával, mondá Mariska. Hiszen tudjátok, két katulya volt tele s most csak az egyiket vettük elő. Irénke tette el, ő tudja, hol van a többi.

— Jaj, akkor meg nem kapjuk, ő most csupa daczból sem mondja meg.

— Az igaz! Oh, az az Irén olyan rossz!

— Pedig milyen szép kastélyt építénénk.

Épen ekkor lépett be a mama s látva, hogy a gyermekek szépen játszanak, kérdé, hol van Irénke? Mariska gyorsan felelé:

— Irénke rossz volt, a nagymama becsukta a hálószobába.

— Mit csinált?

— Nem engedte, hogy kastélyt építsünk; mihelyt összeraktuk a falat, mindjárt feldöntötte. Én már voltam ott az ajtónál s akartam vele beszélni, de ő azt felelte, hogy mihelyt kiszabadul, megint összedönti a kastélyunkat.

— És nem is építhetünk tovább, mert nem tudjuk, hol a többi koczka; ő pedig nem mondja meg, tevé hozzá Palika.

— Igen bizony, szólta ismét Mariska. Ő azt akarja, hogy mindig azzal mulassunk, ami épen neki tetszik. Bizonyosan azért, mert ő a legidősebb. De hiszen csak egy esztendővel idősebb mint én s nem is sokkal nagyobb. Minap összemérkőztünk s bizony én már majd akkora vagyok, mint ő, csak épen egy kicsit álltam lábujjhegyre. Azt meg is

mondtam neki, hogy csak azért sem teszem amit ő akar.

— Ebből azt látom, hogy nem épen nagyon nyájasok voltatok hozzá.

A gyermekek kissé meglepetve néztek egymásra s Juczika őszintén mondá:

— Az igaz, megmondtuk neki, hogy nem játszunk vele, tegyen a mit akar.

— És egyebet nem mondtatok, nem tettetek?

— Nem . . . azaz . . . csak neveltük, mikor láttuk, hogy nem tud mihez fogni s ő aztán mérgében feldöntötte a kastélyunkat.

— Mindnyájan hibásak vagytok s ép úgy érdemelnétek büntetést, mint Irénke.

A gyermekek megzavarodtak, mert érezték, hogy a mamának igaza van. A mama pedig bement a hálószobába, hol Irénke be volt csukva. A kis leány még ekkor is duzzogva állt ott, mellette pedig a földön összetörve a palatáblája, melyen

irogatni kezdett, de aztán boszusan félredobta. Amint a mamát megpillantá, sirva fakadt, de a jó mama szeliden beszélt vele, s megmagyarázta neki, mily csunya az, ha testvérek veszekednek, a helyett, hogy szép egyetértésben játszanának s igyekezzenek egymás kívánságát kölcsönösen teljesíteni. Irénke, a ki különben jó szívű és okos gyermek volt, be is látta ezt és könnyezve mondá:

— Bocsáss meg, jó mamácskám . . . majd bocsánatot kérek testvéreimtől is.

— Ők is hibáztak, mert nem akartak semmit sem tenni a te kedvéért. De most szépen béküljetek ki. Ők szeretnék, ha még nagyobbra építhetnék a kastélyukat, de nincs kockájuk. Te segíthetsz rajtuk. Meglátom, eltalálod-e, mit kell tenned?

És Irénke eltalálta. Nehány percz mulva egy nagy katulyával lépett testvéreihez és szeliden mondá:

— Itt van a többi kocka is . . . ezzel most már nagy kastélyt építhetünk.

Pistika, Juczika és Mariska megzégyenülten álltak egy perczig, de aztán körülfogták és megölelték Irénkét.

— Nem fogjuk többé egymást boszantani, ugy-e? mondák.

— Nem bizony, hanem igyekezni fogunk, hogy egymás kedvét teljesítsük.

A mama örömmel hallotta ezt, s végül így szólt:

— Ugy is legyen, kedveseim s meglátjátok, hogy sokkal vigabb és boldogabbak lesztek, ha igaz testvéri szeretetben éltek; akkor nem lesz többé ilyen kellemtelen napotok, mint a mai volt.

NEM AKAROM!

— Beszélyke Tamás bácsitól. —

MAJNAP olvastam a »Kis Lap«-ban egy kis történetkét Akaratos Palikáról s hamarjában azt gondoltam, hogy talán magam is ismertem ezt a fiút. De aztán eszembe jutott, hogy akit én ismertem, azt Dinikének hívták. Hanem ez a Dinike nagyon hasonlított ahhoz a Palikához s nem is hiszem, hogy valami atyafiak nem voltak, mert az én Dinike barátom szakasztott olyan kiállhatatlan kis ficzkó volt, mint Palika a megjavulása előtt. Csakhogy Dinikének az ellenkező hibája volt; ő mindenre azt mondta: nem kell, nem akarom!

Nagyon csinos, kedves kis fiu volt különben s mert egyetlen gyermek volt, nem csoda, hogy kedvence lett szüleinek, de különösen a jó öreg nagymamának. A nagymama volt Dinikének is a kedvence, mert a jó öreg nagymama már nem tudott szigorú lenni és mindig csak azon törte a fejét, mivel szerezhetne örömet kis unokájának; kényeztette, dédelgette s ebben nagyon segítette őt az öreg dada, ki már harmincz esztendeje szolgált a háznál s még a Dinike mamájának is dadája volt. A hű öreg cseléd azt hitte, hogy el kell tünnie a kis urfi minden szeszélyeit, teljesíteni minden kívánságát, akármilyen helytelen is az. Így aztán Dinike szentül hitte, hogy semmi sem történhetik másképp, mint ahogy ő gondolja, s ha neki valami nem tetszik, hát annak nem is szabad megtörténni. Persze, az lett belőle, hogy Dinike napról napra makranczosabb, szeszélye-

sebb lett s szinte keresve kereste, miben ellenkezzék a mások kívánságával. A helyett, hogy vigan játszott, mulatott volna, mint más kis fiuk, a helyett, hogy tanulgott volna, amire már eléggé nagy volt, mindig kényeskedett, szeszélyeskedett, semmi sem volt kedvére való s akármivel kínálták, mindent kicsinylett, megvetett; olyan dolgok után áhitozott, melyeket meg nem kaphatott.

Ha kis pajtásai hozzájöttek s hívták játszani, ajkát biggyesztgette, mint a ki nem sokat törődik a játékkal.

— Játszunk szembekötösdit! mondá az egyik.

— Azt nem játszom; felelé Dinike.

— Hát bujósdit.

— Azt sem.

— Hát menjünk az udvarra lapdázni.

— Igen, igen lapdázunk! kiálták a többiek mind.

— De én nem akarok lapdázni.

— Oh, te soha sem akarsz semmit.

És bizony sokszor megtörtént, hogy kis pajtásai ott hagyták a faképnél s mentek játszani a maguk kedvére, nem törődve Dinike szeszélyeivel. Az igazat megvallva, Dinike ilyenkor aztán épen nem érezte magát nagyon boldognak: unatkozott, boszankodott; de az nem jutott eszébe, hogy maga az oka mindennek. Bosszuságában csak még inkább makranczoskodott, s akárki látta, meggyőződhetett, hogy ez a kis fiu igazán kiállhatatlan.

A jó nagymama és a hű öreg dada persze a világért sem hitték volna ezt el, sőt ilyenkor még inkább törték a fejüket, hogy kis kedvenceiket mivel vigasztal-

hatnák meg. De a mamácska jól látta, hogy itt baj van, még pedig olyan baj, mely napról napra növekszik. Beszél is apácskával, hogy tenni kellene valamit; csak hogy az apa, ki reggeltől estig hivatalos dolgaival volt elfoglalva, nem ért rá, hogy a kis fiúval bajlódjék s azzal vigasztalódott, hogy majd ha nagyobbra nő Dinike, megjön az esze és megjavul.

Néha azonban mégis megtörtént, hogy a szigorú apajtakapta Dinikét a makranczoskodáson megbüntette. Dinike aztán kétségbeesetten menekült a jó öreg nagymamához, ki nem bírta elviselni, hogy kedvenczét sirni lássa s minden módon rajta volt, hogy megvigasztalja. Kínálta édeségekkal, játékszerekkel mikor Dinike szörnyű makranczoskodásában mindenre csak azt felelte, hogy »nem kell!« a szegény nagymama egé-

GYURICZA ÉS AZ Ő CZUCZAJA. (Lásd a 256. lapon.)

szen kétségbeesett s rábizta, hogy ő maga mondja meg, mit szeretne? Ezzel aztán Dinike leginkább meg volt akadva, mert többnyire maga sem tudta, mit akarna. Mindene volt, amit csak kívánhatott s végre rendesen valami lehetetlenséget kívánt, mivel pedig meg nem kaphatta, sirt-rítt haragjában.

Ha éppen játszott s hívták ozsonnára, megkérdezte, mit kap.

— Jó kávét; felelé a dada.

— Az nem kell!

— Hát főzök csokoládét.

— Az sem kell.

— Hát hozok jó gyümölcsöt, meg süteményt.

— Nem kell, az mind nem kell.

— Istenem, de hát mit adjak! szólt a szegény öreg dada kétségbeesve.

A mama ilyenkor azt mondta, hogy ha Dinikének nem kell a rendes ozsonna hát ne kapjon semmit, mert bizonyosan,

nem éhes. De a jó nagymama ezt nem birta elszivelni. Mert hátha az ő kis kedvence utoljára még éhen hal! Addig törte hát a fejét, míg végre kitalált valamit, amit az elkényeztetett kis fiu kegyesen elfogadott.

Este pedig, mikor a dada le akarta fektetni Dinikét, ez mindig azzal felelt:

— Nem, én még nem akarok lefeküdni.

Csak mikor már játék közben félig elaludt, akkor lehetett ágyába vinni; de még félálmban is mondogatta:

— Nem, nem akarom, nem akarom

Azt hiszem, még teljes álmban is mindig ezt mondogatta.

A mama aggódva látta e rosz szokás növekedését s kérte a nagymamát is, ne kényeztesse a kis fiut, legyen szigorubb hozzá; de az öregeknek már ez nehezökre esik s a nagymama is mindig azt mondá:

— Majd elmulik az, kedves leányom. Dinike majd nagyra nő s akkor csak olyan okos fiu lesz, mint mások. Minek rontanók most a kedvét?

A mama ebbe semmikép sem tudott belenyugodni, mert igen jól tudta, hogy a rosz szokások, ha idején ki nem irtjuk, még növekednek, nem hogy elmulnának. És az baj volt, hogy a túlságosan engedékeny nagymama védelmébe vette a kis fiut, mert így a mama szigorúsága is hiába volt.

Történt azonban, hogy a nagymama beteg lett. Bája nem volt valami veszedelmes, de az orvos azt tanácsolta, hogy vagy két hónapra menjen a fürdőre, aztán falura. Az öreg nagymamát azonban nem lehetett egymagában utnak ereszteni

s hosszú tanakodás után azt határozták, hogy apa kísérje el, neki a sok munka után ugyanis szüksége van a pihenésre. A mama otthon marad Dinikével.

Dinikének ez a dolog nem igen volt inyére. Nem szerette, hogy a nagymama olyan hosszú időre távozik... ki fogja őt azalatt védelmezni? A mama néha olyan szigorú! Demegvigasztalódott azzal, hogy itthon marad az öreg dada, aki majd oltalmazni fogja. De ebben keservesen csalódott.

Alig utazott el a nagymama, a mácska behivta magához az öreg dadát és sokáig igen komolyan beszélgetett vele. Dinike nem is sejté, hogy róla foly a beszéd, hogy a mama megmagyarázta az öreg dadának, milyen szerencsétlen ember válhatik a kisfiuból, ha továbbra is az eddigi uton halad. A dada belátta és megígérte, hogy mindent megtesz, amit a mama jónak lát. És másnap reggel Dinike már tapasztalta is, hogy történt valami.

Amint fölébredt, a dada már ott volt a szobában s így szólt:

— Dinike, keljen föl, majd segíték az öltözésnél.

— Még nem akarok fölkelni.

Máskor is mondta ezt és a dada rendesen kérésre, hízkelésre fogta a dolgot, csak hogy kis kedvencét rábirja a fölkelésre. De most épenséggel nem tett semmi effélét, hanem nyugodtan mondá:

— Jól van, ha nem kél föl, akkor megyek dolgomra s öltözködjék, fésülködjék maga.

— De én nem akarom, hogy elmenjen! kiáltá Dinike hevesen.

— Akkor hát keljen föl.

— Nem kelek.

A dada nem szólt többet, hanem kiment. Dinike egészen elbámult; ilyesmit az öreg dada még soha sem tett vele. Eleinte csak nézett, aztán torka szakadtából kiáltozott és hívta vissza; de bizony hiába kiabált, a dada nem jött. Hasztalan volt minden durczáskodás, mérgeskedés, sírás, kiabálás: nem jött senki. Ez hallatlan, ez szörnyű dolog volt! Még soha sem történt, bogy az öreg dada ellenkezni merjen Dinikével, — mit jelenthet ez?

Miután jó ideig hiába sirt, kiabált, végre az ágyat tépte mérgében, hánykolódott addig, míg kiesett a földre. Ekkor aztán azon módon, meztláb, öltözetlenül nagy haraggal neki indult, hogy előkeresse a dadát és számon kérje, hogy merészel vele szembeszállani, kivánságát nem teljesíteni. Egészen ki volt pirulva a haragtól s a sok kiabálástól, mikor a szomszéd szobába benyitott. Ott volt az öreg dada, de ott volt a mama is. A dada szinte megijedt, mikor Dinikét olyan kivörösödött arccal megpillantotta.

— Jaj Istenem, mi a baja! kiáltá a jó asszony. Csupa vér az arca.

De a mama nyugodt maradt, s így szólt:

— Az ám, nagyon a fejébe tódult a vére, le kell kissé hűteni.

S felkapva egy pohár vizet, mielőtt Dinike csak sejtette volna, mi készül, már a fején, nyakán végigömlött a hideg víz. Dinike kétségbeesett visitásra fakadt, aztán sarkon fordult és hanyatt-homlok futott vissza szobájába, egyenesen az ágyába,

egészen elképedve és megzavarodva a történetek fölött.

A hideg zuhany jó csillapító s Dinike sem kiabált többé, de azért szörnyen szerencsétlennak érezte magát. Ha most itt volna a nagymama, elpanaszolhatná neki a baját s a nagymama bizonyosan megvigasztalná; de a nagymama messze van, a mama pedig úgy látszik, összeesküdött ellene a dadával, nincs kihez menekülni. És kétségbeesésében sirva fakadt, aztán sirdogált, míg végre beleunt s csöndesen gondolkozott a rendkívüli események fölött, melyek vele történtek. Ekkor lépett be a mama.

— Kis fiam, beszélni akarok veled, de komolyan ám; mondá. Remélem, már elmúlt a makranczos kedved.

Dinike erre ismét közel volt a síráshoz és duzzogva mondá:

— Oh . . . de az borzasztó . . .

— Igazad van, az borzasztó, mikor egy kis fiu úgy kiáltoz és toporzékol. De most már beszéljünk okosan s meglásd, ha hallgatsz a szavamra, nem fogod megbánni.

A mama odaült az ágyra, megsimogatta a kis fiut s aztán így szólt ismét:

— Azt tudod, kis fiam, hogy senki sem szeret téged jobban, mint én, a te mamád . . .

Erre Dinike csak még inkább elpiatyeredett. Hiszen, persze, tudja ő, hogy a mama szereti; de hát akkor mért olyan kegyetlenül szigorú a mama, hogy még hideg vízzel is leönti! A mama azonban szelid hangon folytatá:

— Én jól tudom, hogy te tulajdonképen igen jó fiucska vagy és csak egy rossz szokás rontott el annyira, hogy most min-

denki kiállhatatlan gyermeknek tart. Nem egészen a te hibád, hanem a mienk is, akik túlságosan elkényeztettünk. De most már eléggé nagy vagy, hogy jobb utra térj, ha csak azt nem akarod, hogy egész életedben mindenki azt mondja reád, hogy kellemetlen, kiállhatatlan ember vagy.

— Nem, azt nem akarom; mondá Dinike meglepetve.

— No lám, ezuttal jóra használtad megrögzött rossz szavadjárását. De hogy teljesedjék szándékod, jövőre nagyon meg kell gondolnod, mikor mondjad e szavakat: nem kell, nem akarom.

És a jó mama aztán szelíden, szerető szavakkal megmagyarázta Dinikének, milyen csúfús helytelen volt eddigi viselete, mikor mindig csak azon törte a fejét, miben ellenkezhetnék, mikép tagadhatná meg a mások kívánságát. Kis pajtásait elidegeníté magától, mert amit azok akartak, ő soha sem akarta, soha sem törekedett arra, hogy szivességet tegyen másokkal, szomorította szüleit, kik pedig azt remélték, hogy örömük lesz benne, szeszélyeivel kinozta a jó öreg dadát, ezt a hü cselédet s a vége az lett, hogy most már senki sem szereti. És ha nem akar egész életében mindenkitől megvetett, került ember lenni, akkor idejekorán ki kell vetköznie rossz szokásaiból.

Dinike, aki már eléggé okos fiu volt, figyelemmel hallgatta a mama böles szavait svégremeghatottan, könnyezve mondá:

— Igen, mamácska, jövőre máskép lesz; azt akarom, hogy szeressetek.

— Nagyon jól van kis fiam; de erősen el kell ám szánnod magadat, hogy megjavulsz, mert a régi rossz szokást nem

könnyű abbahagyni. Én és az öreg dada segítségére leszünk s figyelmeztetlek jó előre, hogy mától fogva csak az a kívánságod fog teljesülni, melyet illedelmesen kérve mondasz ki; ha pedig valamire azt mondod, hogy: »nem kell, nem akarom!« a szavadon fogunk.

Dinike nem értette mindjárt, mi lesz majd ebből, de csakhamar tapasztalta. A mama kiment s nem sokára bejött az öreg dada. Dinike kiugrott az ágyból s régi szokása szerint követelő hangon mondá:

— Hamar, öltöztessen fel!

De a dada oda sem figyelt, hanem egyebet csinált. Dinikének eszébe jutott a mama intése.

— Kérem, kedves dada, segítsen felöltözködni.

És kívánsága rögtön teljesült.

Dinike azonban sehogysem érezte jól magát ebben az új állapotban. Szerette volna ugyan megtartani ígérését, hogy ezentul nem lesz olyan kiállhatatlan, de a rossz szokás még nagyon uralkodott rajta és borzasztó dolognak találta, hogy ne tehessen mindent úgy, amint épen eszébe jut. Nem is állta ki tovább, mint az ebédig.

Az ebédnél régi szokása szerint válogatni, szeszélyeskedni kezdett s mikor a jó csirkesültet elébe tették, orrát fintorgatva mondá:

— Ez nem jó, nem kell.

A mama intett a szobaleánynak, hogy vigye el a sültet. De Dinike voltaképp nagyon szerette a sült csirkét s mikor látta, hogy nem czerimoniáznak vele, hirtelen felkiáltott:

— Ne vigye el . . . megeszem.

Az
már
egys
kaps

pom
mény
lehet

után

— Csak vigye el, parancsolá a mama. Az imént azt mondtad, hogy nem kell, már pedig az nem lehet, hogy valami egyszerre kell is, nem is. A sültből nem kapsz.

Erre Dinike elpityeredett, durczás-

kodott, makranczoskodott s midőn a jó téisztás ételt tették elébe, csupa daczoskodásból félrelökte. A mama pedig nyugodtan mondá:

— Ugy látom, nem vagy éhes. Fölkelhetsz az asztaltól.

A FONTOS HIR. (Lásd a 254. lapon.)

Dinike elképedt. Fölkeljen? Hát a pompás csemegéből, a gyümölcsből, süteményből se kapjon szemmit? Az nem lehet!

Pedig az mégis megtörtént. Ebéd után a mama oda lépett a szobában levő

kalitkához, s a benne röpködő rigónak kenyeret nyujtott. A madár nem nyult hozzá. A mama aztán egy darab hust adott a madárnak, mely azt mohón bekapta. És aztán így szólott a mama:

— Ez az oktalan kis madár, lám,

tudja, mi kell és mi nem kell neki. A mivel egyszer azt tudatja, hogy nem kell neki, azzal kínálhatjuk akármeddig, igazán nem kell neki, amit pedig szeret, ahhoz mindjárt hozzá is nyul. Ez a madárka okosabb, mint sok gyermek.

Dinike szörnyen megröstellte a dolgot, mert éhen is maradt és csak annál inkább belátta, milyen okatlanul viselte magát az ebédnél. Ovakodott is, hogy többé ilyesmi meg ne essék rajta.

Lassan-lassan aztán egyéb dolgokban is jobb utra tért. Ha kis pajtásai játszani hívták, s ő régi szokása szerint épen azt nem akarta játszani, amit a többiek, kis pajtásai pedig hátat fordítottak neki; hamar észére tért, utánok szaladt és kibékítette őket, mert mindig észébe jutott, hogy most bizonyosan azt mondogatják róla, milyen kiállhatatlan fiú. Az pedig nem akart lenni.

A mama okos tanácsaitól segítve, napról-napra jobban ment a dolog s csakhamar szinte meglepetve vette észre, hogy az tulajdonképen nagyon kellemes dolog, ha mások iránt szivesek, előzékenyek vagyunk, mert ők viszonozzák s szeretettel fizetik vissza. Nehány hét múlva maga is csodálkozott, mikép lehetett ő azelőtt olyan kiállhatatlan gyermek, mikor azzal másokat szomorított s magát is sokszor boldogtalanná tette.

Mire a jó öreg nagymama hazaérkezett, Dinike már egészen más fiú volt, vidám, előzékeny s akárki kívánt tőle valamit, nem felelte többé, hogy »nem akarom!« hanem azt, hogy »szivesen!« A nagymama csodálkozott, de persze nagyon örült a változásnak; legjobban örült pedig

mindvégig maga Dinike, mert mindenütt szerették, szivesen látták s szeretetreméltó derék ifjú lett belőle.

A fontos hír.

(Képpel a 253. lapon.)

FIUK, lányok — figyelem!

Hangomat fölemelem:

E sürgetős levelet

Ime, közlöm veletek.

Hát azt írja Klárka:

Hogy az ő kanárja

— Örvedetes nagy ujság! —

Tojt két piczi tojaskát.

A NEHÉZ KŐ

(Képpel a czimlapon.)

HASZTALAN volt a komoly intés, már megint elkésett Berczi az ebédnél. Nem mintha valami nehéz, fontos tanulásba merült volna el, hanem szokása szerint addig játszott, kóborolt szerte, míg végre is későn érkezett haza. Pedig az apa nem tűrte a rendetlenséget s épen tegnap jelentette ki, hogy ezentúl nem fognak reá várni, mert az nem járja, hogy egy kis fiú várakoztassa meg a családöt; ha nem jön idején, kap, amit talál.

De Berczi ezt nem hitte. No persze! Az volna szép, ha őt ebéd nélkül hagynák. Az nem lehet! Mégis megtörtént s a mint épen benézett az ablakon, látta, hogy már az ebéd vége felé járnak.

Szörnyen sértve érezte magát s boszura gondolt.

— No várjatok! Hát én is megrontom az ebédeteket!

S fölkapva egy követ, bedobta az ablakon, épen amint Boris szobaleány kezében tányérral belépett a szobába. És jól célzott, mert a kő épen a tányérra esett, mely csörömpölve, darabokra törve hullt a földre. Boris majd holtra ijedt,

aztán f
apa, ki
hirtelen

N
Roppa
natot l
az óra.

sajt és

Be

ekkor

heverő

Bármen

kivált n

a köre

—

azt a kö

ki dobl

ellenség

a szánd

ket hal

hetett,

pedig n

lenül c

indulat

mert h

mindig

dalni fo

volt kö

Be

leülni a

készült.

—

megbán

Azért h

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

aztán föl akarta szedni a cserepet; de az apa, ki gyorsan kitekintett az ablakon s hirtelen nagyon elkomolyodott, így szólt:

— Hagyja ott, ugy a mint van.

Néhány percz mulva belépett Berczi. Roppant ártatlan arcot mutatott s bocsánatot kért, hogy elkésett, nem tudta hány az óra.

— Nem baj, még van az asztalon sajt és gyümölcs, abból kaphatsz.

Berczi az asztalhoz akart ülni, de ekkor megpillantotta a szoba közepén heverő törött tanyért és mellette a követ. Bármennyire nem akarta, fülige vörösödött, kivált mert látta, hogy atyja is hol reá, hol a kőre néz.

— Csak egyél, szólt az apa. Vagy azt a követ bámulod? Magam is bámulom, ki dobhatta. Bizonyosan valami titkos ellenségünk, a kinek azonban nem sikerült a szándéka; azzal a kővel, ha valamelyikünket halántékon talál, súlyosan megsérthetett, akár meg is ölhetett volna; mivel pedig mi nem vétettünk senkinek, okvetlenül olyan ember tette, kiben gonosz indulat lakik. No's, ő lesz a szerencsétlen, mert hiszen valahányszor asztalhoz ül, mindig eszébe jut és lelkiismeretét furdalni fogja az a csúf tette, hogy képes volt követ dobni mások ételére.

Berczi, tudja Isten miért, nem tudott leülni az asztalhoz, pedig már éppen hozzákészült. Az apa pedig így szólt ismét:

— De az is lehet, hogy a bűnös megbánta tettét s szeretné jóvátenni. Azért hagytam ott a követ, hogy ha e

bűnös el találna jönni, maga vegye föl s hibáját megvallva, emlékül tartsa meg a követ, mely inteni fogja a jövőre. Akkor majd én is megbocsátok neki.

Berczi most már sápadt volt. Nagyon jól látta, hogy az apa mindent tud; szégyelte, bánta is tettét, mert elég esze volt már, hogy belássa, mily gonosz csinnyt követett el. Most mit tegyen? Tagadja makacsul vagy megvallja. Nehéz harcot vivott magával . . . a mint arra a kis kőre nézett, úgy vélte, hogy azt soha sem bírná fölemelni, mintha legalább is tiz mázsás volna . . . mert hiszen akkor meg kell vallani a tettét . . . ha pedig azt nem teszi, hogy fog jövőre szülei asztalához ülni? Mert érzé, hogy lelkiismerete csakugyan nem lesz többé nyugodt.

Sokáig küzködött, de végre hirtelen elszánta magát, odalépett a kőhöz és fölemelte . . . lassan, habozva, könnyezve. Valóban, olyan nehéz volt ez a kis kő? De elbirta s atyjához lépve, bűnbánólag mondá:

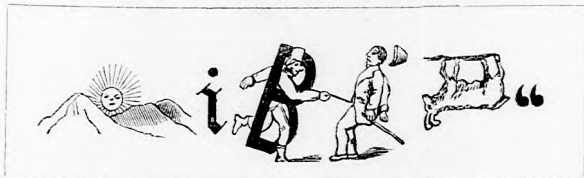
— Én tettem, boszus, gonosz indulatból . . . büntess meg, megérdemlem.

De az apa komoly, szelid langon felelé:

— Megbűnhődöttél azzal, amit most átszenvedtél. Remélem, okulni fogsz rajta.

Okult is és nemcsak pontos és rendes lett, hanem soha sem jutott többé eszébe haragot táplálni szülei bárminő szigorú intézkedése miatt, mert belátta, hogy az végre is mind csak az ő javára szolgál.

KÉPREJTVÉNY.

Tréfás kérdések.

Melyik vaj lágyul el a hűvösön?

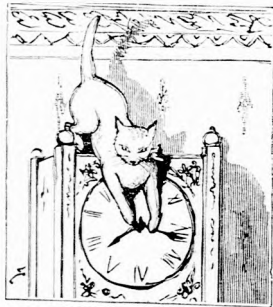
*

Melyik só nem olvad el a vízben?

Gyuricza és az ő cziczája.

(Képpel a 248—249. lapokon.)

ÜL a széken Gyuricza,
 Az ülében a czicza.
 Rettentően szereti,
 Czirógatja, öleli.
 Szörnyen okos a cziczája,
 Messze földön nincsen párja.
 »Snudribudri«, így hívják:
 Ha a nevén szólítják:
 Előugrik sebesen,
 Az ajtóban megjelen.
 Ha mondják neki: dobolj!
 Módja szerint dorombol.
 S ha azt mondja kis gazdája:
 »Snudribudri, ássz' szolgája!« —
 Ugy felgörcsíti a hátát,
 Soksem láttad annak mását!
 Olyan félhold méretű,
 Mint a megdőlt ◯ betű.
 De amihez legjobban tud:
 Az az óra.
 Parancs szóra,
 Legott kinyújtván magát, fut.
 Felszökken a pamlagra,
 Onnan meg az ablakba,
 Az ablakból, neki nem tus,
 Mint a legügyesebb mókus,
 A vén óra tokján mászik
 Föl egészen a csucsáig,
 S onnan szépen lehajolva,
 A mutatót igazgatja.
 Csakhogy persze délben hetet,
 Három óraker kilenczet
 Mutat a vén fali óra —
 Megbomlott a mutatója.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
 Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

A »KIS LAP« XXI. köt. 13-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Szénégető.“

Helyesen fejtették meg: Kélli László és Pista, Kohner Aladár és Jenő, Magyar Kornél, Kintzig Janka, Gottlieb József és Lajos, Beck Irén, Fligl József, Kudelka Etelka, Zuber Ferencz, Moskovics Géza, Horváth Ida és Margit, Bakó Sárika, Strassburger Malvina, Ferenczi Gizella és Sándor, Faragó Pista, Bertha Aladár, Zaitschek testvérek, Balassovich Lujza és Sándor, Szénássy Ilka, Nyitrai Jenő, Matlekovits Róza, Sztokovszki Ella, Reich Gáspár, Andraskovich Tamás, Deutsch Lipót, Illyés Clarisse, Adler Oszkár, Klein Ignác, Jeszenszky Feri, Burger Lujza, Kállay Béla, Marek Regina és Sarolta, Matkovich Erzsébet, Milassin Livia, Stockinger Mari, Ella és János, Tomka Satika, Szentirmay Béla, Pórszász Károly, Förstner Lajos, Gyula és Béla, b. Földváry Pali (sajátkezű irást kívánok, F. b.), Krausz Béla, Kirkorovits Ilona és Zseni, Capelle Vilma és Adél, Graus Aladár, b. Sztójka Margit, Rónay Rózsika, gr. Porcia Lujza, Sebastiani Izabella, Hortense és Emilia, Demjén Károly.

A »KIS LAP« XXI. köt. 14-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Balaton háborgása.“

Helyesen fejtették meg: Kánitz Géza és Arthur, Kohner Aladár és Jenő, Huzella Margit, Stokovszki Ella, Rohács Gizella és Béla, Fligl testvérek, Bertha Aladár, Fabritzky Emma és Irén, Magyar Kornél, Kadlik Berta, Guttmann Vilma, Matlekovics Róza, Dobszay Mari, Mokry Eszter és Imre, Voith Ilona, Pórszász Károly, Frey Otto, Strassburger Malvina és Oli, Korossy Etelka, Priváry Gyula és Kálmán, Imre Jolán, Réty Sándor, Bródy Szeréna, Vilma és Leonie, Mezey Jolánka, Uranovits Margit, Balassovich Lujza és Sándor, Zaitschek Jaromir és Arthur, Hummel Blanka, Valenszky István, Engel Paulina, Graus Aladár, Szentirmay Béla, Szarvas Paula és Irma, Simko Bella, Stokinger Ella, Mari és János, Moskovitz Iván, Darvasy Károly, Schossberger Regina, Burger Lujza, Gottlieb József és Lajos, b. Földváry Palika, Péntyi Ottó, b. Sztójka Margit, Goldman Emil, gr. Porcia Lujza, Sebastiani Izabella, Hortense és Emilia, Demjén Károly, Fehér Gizella, Szóts Otti, Schleiminger Izabella, Kintzig Janka és Erzsébet, Grünstein Ilona, Svarcz Géza, Buday Pál, Bogyo Teréz, Rinszky Mariska (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Láng Gabriella, Kirkorovits Ilona és Zseni, Hirsch Berta, Markovits Márton, Ehrlich Béla, Balogh Jancsi, Bajusz József.